

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące zmierzają do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 – Kable elektryczne.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że podczas kontroli w pomieszczeniach skarżących Komisja, w sposób niezgodny z prawem, skopiowała całe dyski twarde i zabrała ich kopie. Skarżące podnoszą, że w ten sposób Komisja przekroczyła zakres uprawnień, które przysługują jej na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę rozsądnego terminu w postępowaniach z zakresu prawa konkurencji, jako że niniejsze postępowanie trwało ponad 62 miesiące. Skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 6 ust. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i nie zastosowała słusznego obniżenia kwoty grzywny zgodnie z orzecznictwem Sądu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji w zakresie, w jakim nie przeprowadziła śledztwa w staranny i bezstronny sposób ze względu na brak wiarygodności wnioskujących o złagodzenie sankcji. Skarżące twierdzą, że Komisja nie zbadała z ostrożnością wiarygodności zbiorowych oświadczeń złożonych przez wnioskujących o złagodzenie sankcji i nie zebrała niezbędnych dowodów.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja błędnie przypisała Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l. odpowiedzialność za okres przed dniem 27 listopada 2001 r., a czyniąc to, naruszyła zasady odpowiedzialności osobistej i równego traktowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim nie rozdzieliła odpowiedzialności między podmioty solidarnie odpowiedzialne.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE w zakresie, w jakim nie udowodniła istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia oraz dokonała błędnej oceny charakteru i struktury rynków właściwych, przez co naruszyła prawo skarżących do obrony.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała w sposób wystarczający pod względem prawnym czasu trwania zarzucanego naruszenia, a w szczególności momentu, w którym się ono rozpoczęło.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, zasadę równego traktowania i zasadę proporcjonalności w odniesieniu do określenia kwoty podstawowej grzywny, a w szczególności w odniesieniu do wagi naruszenia. Skarżące podnoszą, że podstawowa kwota grzywny, jak również opłata za wejście są nieproporcjonalne i winny były zostać dostosowane w świetle ograniczonego zakresu naruszenia, braku wpływu na ceny, rozluźnienia zarzucanej koordynacji po 2004 r. oraz znaczącego wpływu kosztu surowców na wartość sprzedaży. Skarżące podnoszą ponadto, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ zastosowała różne współczynniki z tytułu wagi naruszenia oraz opłaty wejściowe do adresatów znajdujących się w porównywalnej sytuacji.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja popełniła błąd, zamieszczając nazwisko jednego z kierowników skarżących w rubryce „nazwiska i przebieg kariery zawodowej osób wskazanych w niniejszej decyzji”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2014 r. – Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-548/14)

(2014/C 315/114)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji z dnia 15 maja 2014 r. stwierdzającej, że w konkretnym przypadku umorzenie należności celnych przywozowych jest dla określonej kwoty uzasadnione, a dla innej kwoty nie jest uzasadnione (świadcstwo REM 03/2013) oraz
- obciążenie kosztami pozwanej instytucji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1)

- W tej kwestii strona skarżąca podnosi, że zawiadomienie dla importerów opublikowane w dniu 21 maja 2010 r. odnosi się wyłącznie do przywozu przetworzonego tuńczyka z Kolumbii i Salwadoru, z pominięciem Ekwadoru i że zawiera ogólną wzmiankę o niemożności wykluczenia w innych państwach nieprawidłowości dotyczących kumulacji pochodzenia. Opublikowane zawiadomienie spełnia uprzednie wymogi każdego zawiadomienia w odniesieniu do Kolumbii i Salwadoru, jego skutki nie mogą być jednak dowolnie rozszerzane na inne państwa z tego jedynie powodu, że zawiera ono ogólną wzmiankę o samej możliwości istnienia nieprawidłowości.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 239 Wspólnotowego kodeksu celnego

- W tej kwestii strona skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie cały proces uzyskiwania świadectwa pochodzenia toczy się zgodnie z przepisami ustanowionymi w tym celu przez właściwe organy, które nieprawidłowo stosują prawo i nie dopełniają swoich obowiązków w dziedzinie wydawania świadectw i kontroli właściwego funkcjonowania systemu. Ponadto jest to działanie trwałe, które przyczynia się do stwarzania uzasadnionych oczekiwań po stronie podmiotów gospodarczych. W tym stanie rzeczy spełnione są wymogi do uznania, że ma miejsce sytuacja szczególna w ramach systemów preferencyjnych.

3. Zarzut, trzeci dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) akapit piąty Wspólnotowego kodeksu celnego w związku z regułą kumulacji regionalnej z rozporządzenia wykonawczego

- W tej kwestii strona skarżąca twierdzi, że skoro przynależność do tego samego ugrupowania regionalnego wiąże się bezpośrednio z regułą kumulacji regionalnej, a zawiadomienie obejmuje kumulację w ogólnej wzmiance o możliwych nieprawidłowościach, w żadnym wypadku nie może wpływać na możliwość powoływania się na dobrą wiarę w odniesieniu do transakcji, w których nie była stosowana reguła kumulacji, z państwami, których dotyczy zawiadomienie. W tym przypadku ograniczenie nie może być stosowane do przywozów, w których nie występują towary pochodzące z Kolumbii i Salwadoru.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2014 r. – Aduanas y Servicios Fornesa przeciwko Komisji

(Sprawa T-580/14)

(2014/C 315/115)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Aduanas y Servicios Fornesa, SL (Lleida, Hiszpania) (przedstawiciel: I. Toda Jiménez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska